

Konsten ATT HÅLLA SIG VID LIV

En av nutidens mest intressanta konstnärer är Anders Kumlien med verk som det illröda självporträttet Kitchen confidence, eller Look out honey, cause I'm using technology 2.

TEXT LENA GRANLUND
FOTO PATRIK CLINTON

Just nu förbereder han sig som mest inför vårens utställning på Liljevalchs, ett bildkonstprojekt som han jobbat med i över två år och som bland annat varit nära att kosta honom livet då han skulle sänka en skyltdocka i skärgården... Han berättar själv om konstens betydelse, sin nära-döden-upplevelse och framtidsplanerna när vi möts under St Eriksbron från en intervju. Självklart en intervjuplats han själv valt för att han samtidigt ska kunna fotografera graffitin.

– Du vet det kommer alltid nytt klotter här, jag brukar gå hit när jag behöver blåsa huvudet på "vanlig" konst. Det är grymt för inspirationen.

ATT BERO PÅ KONST, VAD BETYDER KONSTEN FÖR DIG?

– Konst är självklart viktigt för mig. Min hemmiljö och uppväxt är präglad av massa tidigare släktingars konst. Lite konst och kärlek gör den här jordstunden till något annat än slit och släp. Sedan jag var liten har jag alltid jobbat med bilder, det är ett sätt jag vet hur jag kan uttrycka mig på. Ungefär som en musiker gör låtar.

Vi ställer frågan på sin spets då – skulle du vara beredd att dö för konsten?

– Haha, nja... När jag läser om Lars Vilks har jag ställt mig den frågan. Med en nyfödd son känns det ganska avlägset, men det höll ändå på att hända i somras. Av misstag.

Oj, berätta!

– Jag var ute på sjön strax söder om Runmarö i Skärgården ensam i en liten båt med en skyltdocka som jag skulle sänka ner i vattnet. För att få skyltdockan att sjunka var jag tvungen att tynga ner den med ankare, kättingar och alla extravikter jag hade till hands. Jag fick ta allt löst och tungt jag hittade i båten och viktpaketet blev till slut ganska rörigt med tåtar och lösdelar. När jag välte allt över bord i fören märkte jag att handen satt klämd mellan ett rep och huvudkättingen och jag höll på att dras med ner över relingen. Den andra handen nådde bara till lejdaren på samma sida, så jag hade inget att riktigt ta spjörn med och mjölksyran gjorde det omöjligt att dra tillbaka. Jag lyckades klämma fast kättingen med magen någon minut så jag kunde hämta kraft i handen och då kunde jag dra upp en länk i taget över kanten. Så det gick ju bra som

du ser. Men där går gränsen för mig och nuförtiden är jag mer försiktig, jag har gjort en smidigare lösning som inte kräver massa extravikter. Att en sådan enkel grej faktiskt kunde vara farlig gav mig en läxa.

DET HÄR KANSKE ÄR EN KONSTIG FRÅGA FÖR DIG, MEN VARFÖR SÄNKER MAN EN SKYLTDOCKA?

– Det hoppas jag att du får se på Liljevalchs i vår! Det är ett bildkonstprojekt som jag jobbat med i snart två år och nu äntligen börjar jag se något vettigt av det. Vore kul om det kan lanseras på vårsalongen, håll tummarna, annars blir det på annat håll i vår.

Vad gör du med skyltdockorna?

– Jag tar upp allt jag sänker ner, min konst handlar inte om att förstöra miljön i form av att låta skyltdockor ligga kvar på havsbotten. Om man inte vill vänta tills i vår med att se dina grejer, vart vänder man sig då?

– Jag har en utställning i mitten av november och mellan utställningarna har jag privata visningar i ateljén, så gå bara in på min hemsida kumlien.se och boka en tid.